

УДК [32(438):94(477+470+571)]“2014/2017”

Олег ПІХ

ПОЛІТИКА РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА ЩОДО АГРЕСІЇ РОСІЇ В УКРАЇНІ

Східна політика Польщі завжди була лише комплементарною до західного вектора й вибудовувалась радше як відповідь на геополітичну ситуацію в регіоні, насамперед пов'язану з політикою безпеки. У різні періоди на перший план виходили відносини з тими східними сусідами, співпраця з якими сприяла забезпеченню її національних інтересів. Зокрема, вибудовуючи відносини з Україною, вона хотіла бачити її стабільною та демократичною країною, а двосторонні контакти спрямовувала на підтримку її прозахідного курсу. Ця позиція ґрунтувалася на тому, що потенціал та геополітичне становище України мали запобігати також поверненню Російської Федерації (далі – РФ) до проведення імперіалістичної політики, що вважалося найгіршим сценарієм розвитку подій на Сході.

Мета статті – проаналізувати дії та висловлювання польської влади щодо військової агресії Росії в Україні.

Перемога в Польщі 2007 р. урядової коаліції на чолі з Громадянською платформою вплинула на зміну тактичних підходів у конструюванні східної політики. Нова команда критикувала попередників за невдалі спроби закріплення польського лідерства в центральній-східному регіоні, загострення відносин з ЄС, а також за надмірний оптимізм у питанні швидкого приєднання України до європейських й євроатлантичних інституцій¹. Польський уряд і керівництво зовнішньополітичного відомства насамперед були налаштовані посилити позиції Польщі через відновлення координації діяльності у межах ЄС. Інструментом укріплення становища на Заході мало стати налагодження конструктивного і паритетного діалогу з РФ, оскільки традиційні європейські партнери Польщі (Німеччина і Франція) були налаштовані на тіснішу співпрацю з Москвою. Зближуючись із РФ поза економічними інтересами, Польща мала стати головним експертом з Росії серед європейських країн, що, безсумнівно, посилює авторитет країни і її значення для Заходу. Відкидаючи панівну до цього в східній політиці доктрину, що головну загрозу безпеці Польщі становить Росія, польська дипломатія сильно недооцінювала неоімперіалістичні вияви в політиці РФ, наголошуючи на тому, що можливості політичної, господарської і тим більше військової експансії Москви досить обмежені².

¹ Baluk W. Stosunki polsko-ukraińskie w latach 2005–2012. Od romantyzmu do pragmatyzmu / Walenty Baluk // Rocznik Instytutu Europy Środkowo-Wschodniej. – 2012. – R. 10. – Zesz. 1. – S. 29.

² Tezy o polityce RP wobec Rosji i Ukrainy [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pap.pl/aktualnosci/news,781082,msz-ujawnilo-notatke-z-2008-r-waszczukowski-to-by-l-poczatek-zwrotu-ku-polityce-prorosyjskiej.html>

Уряд Дональда Туска протягом шести років послідовно діяв у фарватері накресленої стратегії “політики нормалізації” взаємин з Росією (серйозних змін ці відносини не зазнали навіть після Смоленської трагедії 10 квітня 2010 року). У грудні 2013 р. міністри закордонних справ Радослав Сікорський і Сергій Лавров у Варшаві підписали дорожню карту щодо взаємин держав до 2020 р., в якій декларували необхідність підняття польсько-російських відносин на новий “рівень активного партнерства” і встановлювали стратегічні цілі співпраці: у сфері політичних взаємин, політиці безпеки, економічних і соціальних зв’язків³. Так, відносини Польщі і Росії на початок 2014 р. були одними з найкращих за останні 25 років. Водночас “політика нормалізації” дозволила польському керівництву частково досягнути головної стратегічної мети: посилити позиції Варшави в контексті загальноєвропейської східної політики ЄС.

У ставленні до України, у зв’язку з тим, що у коротко- та середньотерміновій перспективі її членство в ЄС і НАТО було малоімовірним, вирішено зосередитись на просуванні “квазіінституційних” взаємин України із Заходом, що згодом вилилось у польсько-шведську ініціативу щодо посиленої політики “Східного партнерства”. Водночас надання підтримки входженню України до інститутів західного світу вважали надзвичайно важливим завданням, адже це мало привести до демонтажу пострадянського простору й остаточної деімперіалізації Росії⁴.

Одразу після початку агресії РФ в Криму польська влада, як і Захід загалом, виявляла розгубленість. Уряд Польщі не одразу виступив із заявою, очікуючи на реакцію насамперед США та ЄС. З іншого боку, події в Україні розглядали як серйозну загрозу безпеці Польщі. Найбільше занепокоєння польської влади та Бюро національної безпеки Польщі викликала можливість дестабілізації Росією ситуації на кордонах з Калінінградською областю РФ. Розглядали навіть варіанти можливого військового удару з цього російського анклаву через Сувальський перешийок на Білорусь. Занепокоєння своєї влади поділяло і польське суспільство – опитування, проведене у березні 2014 р. Центром дослідження суспільної думки, засвідчило, що після агресії Росії в Криму загрозу безпеці Польщі відчувало 72 % респондентів. В очах більшості поляків агресія Росії в Україні стала підтвердженням імперіалістичних прагнень Володимира Путіна. Також 67 % респондентів висловилися за те, щоб польський уряд у межах міжнародної допомоги Україні долучився до розв’язання конфлікту⁵.

Польща, на відміну від деяких країн ЄС, які зайняли неоднозначну позицію щодо Росії і її політики в умовах агресії в Україні (їх умовно називають “ті, які розуміють Росію” (“Russia’s understanders”)), увійшла в коло європейських країн, які найбільш критично відреагували на факт анексії. Польська влада вибрала шлях дотримання генеральної лінії ЄС з одночасним внесенням на розгляд європейських союзників своїх ініціатив у контексті російської інвазії. Зокрема, на зустрічі міністра закордонних справ Радослава Сікорського з британським колегою Вільямом

³ *Неменский О.* Российско-польские отношения: конец “нормализации” / *О. Неменский* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://regnum.ru/news/1829783.html>

⁴ *Tezy o polityce RP wobec Rosji i Ukrainy* [Електронний ресурс].

⁵ *Polacy o sytuacji na Ukrainie w czasie krymskiego kryzysu. Komunikat z badań (NR 35/2014)* [Електронний ресурс] / [oprac. Katarzyna Kowalczyk]. – Режим доступу: www.cbos.pl.

Хейгом у березні 2014 р. йшлося про координацію зусиль в межах ЄС щодо протидії російській агресії. Уряд підтримав введення санкцій проти РФ, накладених ЄС і США, наголошуючи на максимальній підтримці Києва в протистоянні з Москвою. Водночас змушений був констатувати відсутність реальних ініціатив щодо деокупації півострова. 25 березня 2014 р. Голова ради Міністрів РП Д. Туск відзначив: “Останні рішення України про виведення військ (з Криму) показали, що усі чи майже всі погодилися з силою фактів (щодо анексії), але не сприйняли їх з юридичної і міжнародно-правової точок зору. Можна визнати факти, не визнаючи легальності подій, з чим маємо справу сьогодні”⁶.

Україна і політика Росії щодо неї стали одними з ключових елементів у виступі Р. Сікорського в сеймі 8 травня 2014 р., присвяченого пріоритетам зовнішньої політики Польщі у 2014 р. За словами глави МЗС, Польща і Захід ніколи не прагнули ізолювати Росію, але прагнули вибудувати з нею партнерські та добросусідські відносини. Однак дії Москви щодо анексії Криму і дестабілізації східних регіонів України суперечать міжнародному праву і несуть загрозу безпеці Польщі. Було підкреслено, що польський уряд не визнає результатів референдуму, проведеного самопроголошеною владою півострова, як і “односторонні рішення Кремля щодо приєднання Криму”⁷.

Після формування в червні 2014 р. так званого нормандського формату переговорів⁸ та підписання у вересні Мінських угод Польща опинилася усунутою від прямої участі в переговорному процесі щодо врегулювання ситуації. Роль провідного перемовника взяла на себе Німеччина. Німецький канцлер Ангела Меркель найчастіше з-поміж лідерів західних країн вела як особисті, так і телефонні перемовини з президентом РФ Володимиром Путіним. Та все ж, головним форматом стали зустрічі усіх представників нормандської четвірки. Офіційно польська влада підтримує такий формат переговорів, однак вимагає більшої своєї участі. Значення Німеччини для РП важливе з огляду на те, що та єдина намагалася консультуватися з Польщею у політиці щодо України, хоча й не допустила її до нормандського формату. Це певною мірою викликало роздратування польського керівництва. Зокрема, шеф польського МЗС Р. Сікорський зауважував: “Ми вимагаємо, щоб ті, хто взяв на себе тягар відповідальності за ведення переговорів з Росією, насамперед ФРН, запропонували, як вони мають намір вирішити конфлікт”⁹. Своєю чергою поль-

⁶ Туск: міжнародна спільнота не сприймає від’єднання Криму від України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/1637974-tusk_mignarodna_spilnota_ne_spriymae_vid_dnannya_krimu_vid_ukraini_1921823.html

⁷ Sikorski w Sejmie głównie o sytuacji na Ukrainie i roli Rosji [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ms.gov.pl/p/msz_pl/aktualnosci/msz_w_mediach/sikorski_w_sejmie_glownie_o_sytuacji_na_ukrainie_i_rolu_rosji_depesza_pap_8_maja_2014_r_ksessi_onid=08ADB6BED190308C2445DDB6A3D8F3E5.cmsap1p

⁸ “Нормандським форматом” називають зустрічі глав держав чи керівників МЗС України, Росії, Франції і Німеччини щодо вирішення питань, пов’язаних з конфліктом на Донбасі та агресією РФ.

⁹ Sikorski o Ukrainie: Merkel chciała negocjować z Putinem. Niech rozwiąże ten konflikt [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gazetaprawna.pl/artykuly/819065,sikorski-o-ukrainie-merkel-chciala-negocjowac-z-putinem-niech-rozwiaze-ten-konflikt.html>

ська опозиція, насамперед лідери партії Право і Справедливість, закидали уряду і президентові Броніславу Комаровському недостатню міжнародну активність у просуванні польських інтересів, наголошуючи, що у питанні вирішення українсько-російського конфлікту місце Польщі має бути за столом учасників переговорів.

Восени 2014 р. після переформатування польського уряду міністр закордонних справ Гжегож Щетина продовжував наполягати на більшій участі власної країни у вирішенні конфлікту в Україні, зазначаючи, що “нормандський формат” себе вичерпав і до переговорів мали б бути залучені Польща і США. Водночас новообраний прем’єр-міністр Польщі Єва Копач застерегла від односторонньої і неузгодженої з ЄС і США підтримки України, що, на її думку, могло б становити певний ризик для країни через загрозу ескалації відносин із РФ¹⁰. Польський уряд, розглядаючи можливості комплексної допомоги Україні, вбачав своє завдання насамперед у лобюванні позиції нашої держави в європейських медіа, на зустрічах представників ЄС і НАТО. Польські європарламентарі працювали над розробкою і просуванням в Європейському парламенті резолюції із засудженням російської агресії в різних її виявах та підтримкою українських позицій. Також одним із ключових завдань польської дипломатії було просування питання ратифікації структурами ЄС та країнами членами “Угоди про асоціацію” з Україною в незмінному вигляді, незважаючи на шантаж і критику Кремля. Ці та інші міжнародні заходи польської сторони стали важливими елементами утвердження української позиції на європейському континенті, особливо в умовах, коли Росія прагнула розколоти Європейський Союз у питанні її агресії в Україні.

Про підтримку Польщею структурних економічних, політичних та інституційних реформ йшлося під час офіційного візиту президента Петра Порошенка до Варшави у грудні 2014 р. Польський президент Броніслав Комаровський запевнив свого колегу, що РП залишається надійним партнером України, підтримує її незалежність, територіальну цілісність та прагнення реального зближення з євроатлантичними структурами, до того ж готова активізувати свою участь у модернізації української армії¹¹. Загалом, військово-технічне співробітництво та співпраця в галузі безпеки та оборони стали одним із важливих пріоритетів двосторонніх взаємин. Серед головних акцентів у переговорах військових відомств та керівництва держав розглядали питання поставок в Україну польського чи будь-якого іншого озброєння через Польщу, створення і функціонування українсько-польсько-литовської бригади, перепідготовку та навчання польськими інструкторами українських військових за стандартами НАТО. Зокрема, з питання надання Україні озброєння польський президент висловився так: “Польща готова продати Україні зброю. Ніколи не чув про існування ембарго на постачання зброї до України, і якщо Україна буде зацікавлена

¹⁰ *Olszyk S.* Kontekst geopolityczny kryzysu na Ukrainie (2013–2014) i zaangażowanie władz polskich w jego rozwiązanie / Sabina Olszyk // *Środkowoeuropejskie Studia Polityczne.* – 2016. – Nr. 3. – S. 282.

¹¹ *Kowalczyk A.* Polityka Polski wobec Ukrainy w 2014 r. – próba bilansu [Електронний ресурс] / Adam Kowalczyk. – Режим доступу: <http://www.geopolityka.org/analizy/adam-kowalczyk-polityka-polski-wobec-ukrainy-w-2014-r-proba-bilansu>

в цьому, то Польща абсолютно відкрита для переговорів”. Водночас у польському політикумі було чути також голоси і проти передачі озброєння нашій державі¹².

Із приходом Анджея Дуди на посаду Президента Польщі політичний курс стосовно України було продовжено, а в питанні пошуку шляхів мирного врегулювання українсько-російського конфлікту зроблено спробу його активізації. Особлива увага та необхідність польської підтримки України, що впливала з агресивної політики Росії, визначені серед головних пріоритетів польської зовнішньої політики на 2016 р. Це підтвердив і візит президента Польщі, єдиного з західних лідерів, до Києва під час святкування 25-тої річниці Незалежності України. У спільній декларації польського і українського президентів з нагоди свята було ще раз чітко вказано, що незалежність і територіальна цілісність України мають принципове значення для безпеки і незалежності Польщі¹³.

Із початком військових дій на сході України в Польщі серед політичних кіл та суспільства практично не виникало сумнівів у тому, хто є агресором, а хто жертвою агресії. В інформаційному полі серед дефініцій, що їх вживали медійники, аналітики та політики, домінували: “криза в Україні / українська криза, конфлікт українсько-російський, російська агресія в Україні”. За даними соціологічних досліджень, проведених навесні 2015 р. Інститутом публічної політики (IPS) і берлінським Фондом Бертельсманна (Bertelsmann Stiftung), симпатії польського соціуму були переважно на боці України. Це добре видно у порівнянні зі ставленням німецького населення, більш схильного до стриманого сприйняття російської агресії. Так, на запитання: “Хто більшою мірою несе відповідальність за виникнення й ескалацію російсько-українського конфлікту?” у Польщі і Німеччині відповідали дещо по-різному. Росію вважало винною 61 % поляків і 39 % німців, а Україну – 6 % опитаних у Польщі та 10 % – у Німеччині. Про те, що обидві сторони несуть однакову відповідальність, заявили 20 % польських та 43 % німецьких респондентів. Схожими були відповіді мешканців Польщі й Німеччини щодо режиму санкцій, запровадженого проти Росії у відповідь на її військову агресію в Україні. Загалом 76 % опитаних у Польщі та 67 % у Німеччині вважають, що санкції треба залишити в силі або навіть зробити жорсткішими. Поляки щодо цього налаштовані радикальніше, серед них значно більше прихильників запровадження нових санкцій. Подібно висловлювалися респонденти обох країн і щодо варіантів надання допомоги Україні. Понад половину респондентів (56 % поляків і 55 % німців, відповідно) позитивно ставилися до економічної та негативно до військової допомоги. Щоправда, в Німеччині проти постачання зброї або спорядження для української армії виступали 82 %, а в Польщі – таких було 56 %. Зрештою, таке сприйняття українсько-російського конфлікту позначилося

¹² *Gromadzki G.* Percepcja konfliktu rosyjsko-ukraińskiego w Niemczech i w Polsce – próba oceny / Grzegorz Gromadzki. – Warszawa: Raport zlecony i opublikowany przez Fundację im. Heinricha Bölla, 2015. – S. 4.

¹³ Спільна декларація Президента України та Президента Республіки Польща. 24 серпня 2016. Президент України. Офіційне інтернет-представництво [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/news/spilnadeklaraciya-prezidenta-ukrayinita-prezidenta-respubl-37975>

на ставленні респондентів до сучасного стану відносин власних країн з Росією. По 78% мешканців Польщі та Німеччини охарактеризували їх як погані або дуже погані. Цікаво, що дуже хорошими такі відносини назвав тільки один відсоток німців, а у Польщі таких не було взагалі¹⁴.

Польща, як і решта країн Заходу, виступає за дипломатичне розв'язання українсько-російського конфлікту, однак підходи до його вирішення у неї дещо відмінні ніж, наприклад, у Німеччини і Франції. Якщо для останніх в цьому конфлікті важлива насамперед “деескалація”, то польська позиція виходить з необхідності повернення до “*status quo*”, тобто не лише тривалого припинення збройного конфлікту, а й повернення всіх загарбаних територій¹⁵. Польща виступає за унеможливлення перетворення конфлікту в заморожену стадію, а також сепаратистських анклавів у невизнані республіки на кшталт Придністров'я чи Абхазії, що означало би появу “чорної діри” безпеки в сусідній країні¹⁶. Про це чітко висловився Президент РП Анджей Дуда під час свого офіційного візиту до України у 2016 р.: “Я переконаний, що не тільки Польща, а й вся міжнародна громадськість ніколи з цим фактом не погодиться. І Польща стоїть поруч з Україною, і підтримує Україну в її боротьбі за повернення територій, а також за те, щоб збройний конфлікт скоріше закінчився, щоб не гинули люди. Сьогодні велике завдання Європи і світу – покласти край такій ситуації, але не шляхом заморожування цього конфлікту... Ми повинні домагатися повернення статусу-кво”¹⁷. Водночас існує небезпека, що деякі країни ЄС можуть накласти вето на нові санкції проти Росії або заблокувати їхнє продовження. Такі наміри неодноразово висловлювали в урядових колах Італії, Кіпру, Чехії, Словаччини, Греції та Угорщини. Такий розвиток подій, на думку польських політиків та експертів, мав би вкрай негативні наслідки як з погляду виконання РФ Мінських угод, так і для всього мирного процесу загалом.

Протягом певного періоду часу через відстороненість РП від Мінського процесу конфлікт на сході України у політичному та безпековому дискурсі Польщі відійшов на другий план порівняно з обговоренням проблеми посилення присутності НАТО на східному фланзі. Польща, Румунія та Балтійські держави виступають за розміщення постійних баз та додаткових контингентів НАТО на їхній території. Водночас РП також чітко усвідомлює, що її безпека і стабільність напрямку залежать від ситуації в Україні, яка входить до поясу безпосереднього сусідства ЄС. Тому останнім часом вона на різних рівнях ініціює своє безпосереднє залучення до переговорного процесу з врегулювання ситуації на сході України. Новопризначений посол Польщі в Україні Ян Пекло у вересні 2016 р. наголосив, що переговорний процес, який би вирішував конфлікт Росії і України, має також враховувати інтереси їхніх найближчих сусідів: “Треба зважати на те, що з'являються концепції створення нового формату, і в цьому

¹⁴ Жолквер М. Що думають німці та поляки про конфлікт в Україні? [Електронний ресурс] / Микита Жолквер, Аніта Грабська. – Режим доступу: <http://www.dw.com/uk/96/a-18391221>

¹⁵ Kowalczyk A. Polityka RP wobec konfliktu na Ukrainie – szanse i wyzwania / Adam Kowalczyk // FAE Policy Paper. – Warszawa, 2014. – Nr 20. – S. 3.

¹⁶ Ibidem. – S. 4.

¹⁷ Дуда зробив жорстку заяву по Донбасу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukr.segodayna.ua/politics/pnews/duda-sdelal-zhestkoe-zayavlenie-po-donbassu-775850.html>

форматі може бути Польща. Я не уявляю, як можна дискутувати про долю України без голосу важливих, великих сусідів, які є стратегічними партнерами України”¹⁸.

Проблему розширення переговорного формату обговорювали в березні 2017 р. під час зустрічі міністра МЗС Польщі Вітольда Вашиковського, глави МЗС Великобританії Бориса Джонсона з їхнім українським колегою Павлом Клімкіним. За результатами зустрічі польський міністр відзначив: “Ми обговорили і намагалися дати оцінку нормандському формату й мінському формату. Ми дійшли до висновку, що обидва цих формати принесли трохи позитивних змін: зупинили повномасштабну війну і повномасштабний конфлікт між Україною і Росією, але обидва ці формати не вирішили проблеми, не принесли миру. Ми готові до того, що Європа повинна надати розширений формат, щоб допомогти Україні вибратися з проблем, створених російською агресією”¹⁹.

Зауважимо, що ймовірність залучення Польщі у тому чи іншому форматі до переговорного процесу достатньо низька. Німеччина і Франція, які мають статус головних посередників, не готові втрачати своєї ролі, адже для керівництва цих держав це б означало розписатися у власній неспроможності вирішити конфлікт. Україна, з огляду на незначну геополітичну вагу Польщі, також не бачить її за столом переговорів, очікуючи насамперед польської підтримки у Брюсселі, зокрема у питанні збереження санкцій. І, нарешті, проти цього радше виступила б Росія, яка, зважаючи на послідовну підтримку Варшавою позицій Києва, могла би вдатися до блокування таких переговорів, щоб не допустити послаблення своїх позицій. До того ж, виходячи з ідеї “концепту імперій”, Росія прагне вирішувати ключові міжнародні проблеми у вузькому колі вибраних держав, до яких, звісно, Польща не належить. Із іншого боку, скориставшись паузою через вибори в головних європейських столицях, в переговорний процес серйозно втрутилися Сполучені Штати. Державний департамент США для переговорів з російським керівництвом по Донбасу призначив свого спеціального представника в Україні Курта Волкера, однак такий формат також не передбачає залучення третьої сторони.

Підсумовуючи, зазначимо, що Російська агресія в Україні, яка *de facto* має всі риси неоголошеної війни, становить також суттєву загрозу національній безпеці Польщі. Йдеться не так про загрозу військового втручання (як повноцінний член НАТО Польща може почуватися достатньо впевнено), а про поширення зони нестабільності на її східних кордонах, провокативну діяльність російських спецслужб, застосування інформаційних кампаній та кібератак. Із огляду на це й відповідно до концепцій національної безпеки та засад східної політики Польща надзвичайно зацікавлена у якомога швидшому врегулюванні конфлікту на сході України, припиненні російської агресії та відновленні територіальної цілісності нашої держави. Для цього РП продовжить докладати зусиль на двосторонньому та міжнародному рівнях для підтримки України та надання їй усієї можливої

¹⁸ Посол Пекло: Польща повинна бути за столом переговорів по Донбасу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.censor.net.ua/n407034>

¹⁹ МЗС Польщі: Європа повинна знайти альтернативу “мінському” і “нормандському” форматам [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ukranews.com/ua/news/482529-evropa-povynna-znayty-alternatyvu-minskomu-i-normandskomu-formatam-mzs-polshhi>

допомоги (це стосується як підтримки режиму санкцій щодо Росії, так і процесів внутрішньої трансформації України, її європейської та євроатлантичної інтеграції).

Незважаючи на відстороненість від переговорного процесу, Польща й надалі прагнучиме відігравати більшу роль у врегулюванні українсько-російського конфлікту, що сприятиме утвердженню її лідерства на східноєвропейському просторі й посиленню ваги на міжнародній арені.

Олег Піх. Політика Республіки Польща щодо агресії Росії в Україні

Проаналізовано політику польської влади після анексії Криму та початку агресії на сході України. Встановлено, що дії Російської Федерації Польща розглядає як пряму загрозу своїй національній безпеці, а тому польське керівництво зацікавлене у якомога швидшому врегулюванні конфлікту на сході України, припиненні російської агресії та відновленні територіальної цілісності нашої держави. Польща прагне відігравати якомога більшу роль у вирішенні конфлікту, надаючи підтримку позиції України на двосторонньому та міжнародному рівнях.

Ключові слова: Польща, Україна, Росія, військова агресія, анексія.

Oleh Pikh. Policy of the Republic of Poland regarding Russia's aggression in Ukraine

The policy of the Polish authorities after Russia's annexation of Crimea and the beginning of aggression in eastern Ukraine was analysed. It was established that actions of the Russian Federation were considered a direct threat to the national security of Poland, and therefore the Polish state leadership was interested in the earliest possible settlement of the conflict in eastern Ukraine, cessation of Russian aggression and restoration of the territorial integrity of our country. Poland seeks to play an important role in resolving the conflict, supporting Ukraine's position on the bilateral and international levels.

Keywords: Poland, Ukraine, Russia, military aggression, annexation.